

Els Ruiters

*Auteur van
Balletschoenen en
boxershorts*

Ik
snap you
NOT!

Romantisch, charmant en vol humor

IK SNAP YOU NOT

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

Els Ruiters
HOLLEN OF STILSTAAN
LIEFDE IN DE STEIGERS
BALLETSCHOENEN EN BOXERSHORTS

Iris Boter
REÛNIE IN ROME

Marijke van den Elsen
LEUK VOOR ÉÉN NACHT

Mia Land
TAXI!
RONDJE!
TOT ZIENS!

Mariëtte Middelbeek
DIOR EN DENNENBOMEN
LOVALICIOUS
HEX!

Anita Verkerk
PRINCESS FLIRT
LEVE DE LIEFDE!
LANZAROTE LOVER

Rianne Verwoert
LIEVER NIET VERLIEFD
TROUW(EN)

Els Ruiters

Ik snap you not

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 470 4
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Pete Seaward/Getty Images
© 2009 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

1

‘Hé, Es, zal ik je eens wat vertellen? Oom Leo is overleden.’ Stijn, die op de leren tweezitter (mijn leren tweezitter) hing, legde net de telefoon neer op de salontafel toen ik binnenkwam.

‘Wat?’

‘Oom Leo. Dood. Als een pier.’

‘Ja, ja, ik had je wel verstaan. Wanneer? En hoe weet je dat?’

Stijn knikte naar de telefoon. ‘Ik had net iemand van het bejaardentehuis aan de lijn. Hij lag dood in bed, vanmorgen vroeg. Hartstilstand, zei de zuster.’

‘O,’ zei ik een beetje stompzinnig. Toen, verrast: ‘Belden ze hierheen?’ Oom Leo. Die naam had ik lang niet meer gehoord. Mijn ouders leefden al jaren en jaren op voet van oorlog met oom Leo. Behalve dat hij ergens in een bejaardentehuis in Twente woonde, wist ik niets van hem.

‘Ik weet ook niet waarom,’ zei Stijn ongeïnteresseerd. ‘Zeiden ze niet.’

Oom Leo had geen andere familie, en misschien had hij eens laten vallen dat hij een neef in Nijmegen had wonen. Zo had men waarschijnlijk een nummer gevonden, en via de naam Williams waren ze bij mij uitgekomen. De zusters zouden wel eerst naar pa en ma gebeld hebben, maar die waren de hele week weg en het tweede nummer in de gids was het mijne. Stijn had zichzelf binnengelaten op mijn etage en toen de telefoon was gegaan had hij hem opgenomen en was daarmee de eerste ontvanger van het bericht geworden.

‘Het werd onderhand tijd. Hoe oud is die knar geworden? Vierennegentig? Ik dacht dat die taaie rakker ons allemaal zou overleven. Maar toch dus. De eeuwige jachtvelden mogen er blij mee zijn.’

‘Stijn... Doe even normaal. Het kan wel een beetje minder grof, hoor.’ Ik zette mijn tas in de hoek, haalde een glas drin-

ken en plofte op de andere bank. Oom Leo dood. Goh. Ik kreeg meteen visioenen van grauwoze beddengoed, een plastic plaatje dat over de chromen rand van een bed was geklemd met daaronder een kaartje met zijn naam erop. De hoofdingang van een tehuis in Enschede en de geur die naar buiten golfde als de schuifdeuren opengingen. Ik was er nooit geweest, maar je hoefde niet al te veel fantasie te hebben om dat eindstation voor je te zien.

‘Ik doe normaal, jij doet schijnheilig,’ zei Stijn onaangedaan en de beelden in mijn hoofd spatten uit elkaar als een zeepbel. Hij schopte zijn schoenen uit, zakte wat verder onderuit en legde zijn voeten op de salontafel. ‘Het scheelt je een kerstkaart, gezanik als pa weer ouwe koeien uit de sloot gaat halen omdat-ie misschien gebeld heeft en godzijdank hebben we nooit verplichte bezoeken af hoeven leggen. Daar hoeven we nu al helemaal niet meer bang voor te zijn.’

‘Stijn!’ riep ik verontwaardigd uit. ‘Ik heb het niet over oom Leo, ik heb het over jou. Als je zo doorgaat, ben je later een ouwe zure vent, en stinkend alleen, omdat je iedereen wegjaagt met je ‘grappige’ opmerkingen.’ Ik wipte mijn pumps van mijn voeten en wiebelde dankbaar met mijn tenen. ‘Heb je pap en mam al gebeld op hun mobiel?’

Mijn broer negeerde mijn vraag. ‘Vroeger was het wel leuk,’ zei hij peinzend en tikte met zijn wijsvinger tegen zijn onderlip. ‘We mochten altijd een ijsje. Als je een beetje doorzeurde, gaf hij je geld om snoep te gaan kopen. Weet je dat nog? En later, toen kon je zeggen dat je nog niks had gehad, en dan kreeg je nog een keer een rondje.’ Hij pakte zijn biertje van de tafel, nam een slok en hield het flesje tegen het licht. ‘Over stinkend gesproken: hij had toch een huis in Frankrijk?’

‘Ja, en dus?’

‘Aangezien wij zijn enige familie zijn, heb je best kans dat wij dat huis erven.’

‘Jongen! Waar denk jij aan? Die man is nog niet eens koud!’

‘Nou, en? Geld, zusje, geld, geld en nog eens geld. En een huis aan de Côte d’Azur!’

Stijn en ik waren dan wel geboren op dezelfde dag, maar we waren zo verschillend als dag en nacht. Stijn was een flierefluiter met een soms veel te grote mond, nonchalant en o, zo lui, hoewel je dat misschien niet zou zeggen als je hem zag. Hij had behoorlijke spierbundels en onder de donkere lokken zat een goed stel hersens verborgen, wat je óók niet altijd zou zeggen. Stijns devies was: waarom zou je je in het zweet werken voor een acht, als je met een zes ook slaagt?

‘Dat huis stond toch in Cap d’Agde?’ ging Stijn verder.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat weet ik niet meer, hoor.’ Eerlijk gezegd stuurde ik oom Leo alleen maar een kaart omdat hij nog steeds op mijn lijstje ‘verplichte nummers’ stond, maar dat was alles. Toen Stijn en ik een jaar of elf, twaalf waren, had pa grote ruzie gehad met oom Leo. Wat er precies voorgevallen was, wisten we niet, maar pa zei dat oom Leo zijn handen niet thuis kon houden als hij alleen met ma in de kamer was. Of het waar was, weet ik niet – wel weet ik dat de spanning zo hoog opgelopen was dat pa vanaf dat moment weigerde erheen te gaan, en oom Leo kwam bij ons het huis niet meer in.

Natuurlijk vonden Stijn en ik dat maar raar. Wij waren te jong om het te begrijpen, wisten niks van die ruzie, hoorden het pas jaren later. Als ik ernaar vroeg, reageerde ma door plotseling heel druk in de keuken te gaan rommelen en pa antwoordde bars ‘dat we het niet meer over die ouwe zak hadden’. Vervolgens kwam er dan een hoop onverstaanbaar gemopper en gemompel, en uiteindelijk gaf ik het maar op. Na verloop van tijd dachten we niet meer aan hem.

Oom Leo dacht wel aan Stijn en mij. Hij stuurde ons, via mijn ouders, elk jaar met Kerst een kaart met daarin een tien-tje. Ieder jaar. En dus stuurde ik altijd netjes een kaart terug met een bedankbriefje. Met dezelfde warmte als waarmee je de

belastingpapieren op de bus gooit: je doet het gewoon, denkt er niet echt bij na.

‘Es?’ Stijn keek op. ‘Wat is er?’

‘Ik dacht aan vroeger,’ zei ik. ‘Die schommel in de tuin, dat vond ik cool.’

‘Oom Leo was een *dirty old man*,’ zei Stijn. ‘Hij kon zijn handen niet thuishouden. Hij probeerde ma te versieren.’

‘Denk je niet dat pa dat allemaal een beetje opgeblazen heeft?’ vroeg ik peinzend. ‘Ze hebben niet eens geprobeerd het bij te leggen.’

‘Wie weet heeft hij ma wel van achteren beslopen,’ siste Stijn me met pretogen toe. ‘En wilde hij haar net grijpen toen pa...’

‘Stijn! Houd je op!’ riep ik boos.

Stijn nam nog een slok en wees met de hals van het bierflesje naar me. ‘Enfin, vergeet het nou maar, Es. Hij is nu dood. Wie weet heeft de erfenis nog wel iets leuks voor ons in petto.’

‘Tjonge, wat ben jij bot,’ zei ik hoofdschuddend.

Stijn keek me aan, krabde aan zijn kin en zei: ‘Ja. Dat weet ik. Bel jij ma en pa? Ik weet niet of ze willen gaan, maar de crematie is op...’ hij raadpleegde de achterkant van een envelop die hij had gebruikt om aantekeningen op te maken, ‘... dinsdag, in Enschede, om halftwee. Daarna moeten we de keet leeghalen.’

‘Nee toch?’ zei ik opstandig.

‘Jawel. Wij zijn de enige familie en moeten natuurlijk zijn plek in het bejaardentehuis opruimen en de hele financiële zooi afhandelen. Dat doen we: we laten een container komen, smijten al zijn spullen erin en ronden dat hele gedoe in één keer af. Exit oom Leo.’ Hij schoot plotseling omhoog en legde zijn hand op mijn schouder. ‘Vergeet het, Es. Binnenkort is hij *ashes to ashes, dust to dust* en gaan wij weer verder met ons leven. Afgelopen. Fini. Uit.’

Stijn had er niet verder naast kunnen zitten.

Het bejaardentehuis was minder somber dan ik me voorgesteld had. Misschien had dat wel te maken met het jaargetijde. Het was juni en alles baadde in een heerlijke zomerzon. Overal op het terrein stonden bomen, planten en heesters in volle bloei, het groen fris en glanzend, de bloemen fleurig en geurig. Er waren zitjes in de schaduw, waar oude mensen zaten te schaken, te praten en te kaarten.

‘Iets om naar uit te kijken,’ zei Stijn sarcastisch en liep achter pap en mam aan naar de trap. ‘Schaken, klaverjassen en kijken naar kontjes van leuke zusters.’

‘Gedraag je,’ zei ik en gaf hem een duw. Pa keek over zijn schouder naar Stijn en ik rolde alleen maar veelbetekenend met mijn ogen. Soms was Stijn een ongeleid projectiel. De enige die hem nog een beetje in toom kon houden, was ik. Naar mij luisterde hij meestal wel.

‘Zolang je alleen maar kijkt...’ mompelde ik, en zelfs aan zijn rug kon ik zien dat Stijn grijnsde.

Mam deed een duit in het zakje. ‘Wie weet waar wij straks zitten en hoe wij eraan toe zijn als we zo oud zijn. Of jij.’

‘Ik ga hier niet zitten, om de dooie dood niet,’ zei Stijn vastberaden. ‘Ik verkoop mijn bezittingen, koop een zeewaardig jacht en vertrek. Ik zeil naar Midden-Amerika, spring overboord in het oog van een klasse vijf orkaan en dan is het voorbij.’

‘Voor iemand van zesentwintig heb je erg weinig besef van de realiteit,’ zei pa, en de kilte in zijn stem waarschuwde me, nog voordat hij uitgesproken was. Snel trok ik Stijn aan zijn arm.

‘Stijn...’

Mijn broer wist precies waarom ik deed wat ik deed. Pa was een enorme stijfkop en het zou alleen maar uitlopen op ruzie. We zouden vandaag de flat van oom Leo leeghalen. Nog een

keer terugkomen omdat een van beide heren opstapte nog voordat we begonnen waren, was iets waar niemand op zat te wachten. Dus klapte Stijn zijn mond dicht, slikte de opmerking in die op het puntje van zijn tong lag en zei, na een geërgerde zucht: ‘Kom op. Laten we de rotzooi van die ouwe opruimen.’

Een efficiënte dame in de ontvangsthal van het bejaardentehuis condoleerde ons met een ernstig gezicht en gaf ons de sleutel die van oom Leo was geweest. Daarna vertelde ze ons op gepaste fluisterton dat we net zoveel tijd konden nemen als we nodig hadden.

De kleine flat van oom Leo op de tweede verdieping was deprimerend. De huiskamer was een vierkante ruimte van nog geen zestien vierkante meter met vergeeld strepenbehang. Er hing een doordringende lucht van sigaren en ontsmettingsmiddel. Het stond er vol met verwaarloosd en schimmelig meubilair. Bij het raam, voor de radiator, stond een bruine stoel die eruitzag alsof oom Leo er zijn hele leven in gezeten had. De vitrages hadden de kleur van oud papier. Er hingen een paar kitscherige versierseltjes en enkele krantenknipsels aan de muur, ruwweg vastgeprikt met een punaise.

‘Rijke stinkerd,’ mompelde Stijn. ‘En dat klopt allebei. Zo rijk dat hij vanzelf is gaan stinken.’

‘Wat is het hier vervuild,’ zei ma lichtelijk geschokt. Ze liet haar vingers over de rand van een buffetkast glijden en trok haar hand abrupt terug toen er een vette aanslag op achterbleef. ‘Arme man,’ hoorde ik haar zeggen, maar wel zo zacht dat pa het niet hoorde.

Arme man? Dus ma voelde zich toch ook een beetje opgelaten over het verleden. Ik zei: ‘Laten we maar beginnen. Pap en mam, als jullie de huiskamer doen, dan beginnen Stijn en ik in de keuken.’

‘Zal ik dat niet doen?’ vroeg ma weifelend.

Ik wimpelde dat meteen af. ‘Nee, jij moet papieren uitzoeken

en zo. Wij gaan de keuken uitruimen.'

'Joepie,' zei Stijn en ik trok hem mee voordat hij ging klagen. In het keukentje stond een stokoude radio die Stijn na enig prutsen aan de praat kreeg en terwijl de muziek hard aanstond, haalden we de kasten leeg. Het was een allegaartje van vaatwerk, potten en pannen. 'Breng je dat naar de kringloop?' vroeg ma, die even de keuken inkwam, maar ik schudde mijn hoofd. 'Nee, wie wil er nou zo'n zootje hebben? We stoppen het glas in een doos voor de glasbak, al die etensresten gooien we in een vuilniszak en dan gaat alles linea recta naar de stort.'

'Maar er zitten nog zulke goeie dingen tussen...,' zei ma bijna smekend. Ze hield niet van weggoeien en keek spijtig naar een foielelijk bruin-oranje koffiezetapparaat dat minstens dertig jaar oud moest zijn.

'Heel retro!' vond Stijn, die haar blik volgde en met opgetrokken neus de stekker uit het stopcontact trok. De bedrading lag helemaal bloot, en zonder aarzeling pakte hij het ding op en liet het met een luide klap in een doos vallen. 'Helaas, over de datum. *Bye bye!*'

Ik grinnikte. 'Ga nou maar binnen aan de gang, mam. Al die troep, daar hebben we niks meer aan.'

'Maar een vlooiemarkt dan? We kunnen het in de schuur zetten totdat ze weer langskomen en...,' probeerde ze nog.

'Ma!' riep Stijn. 'Asjeblief zeg! Dan staat die zooi er over veertig jaar nog en moeten we dit opnieuw doen!'

Mam keek verongelijkt en in de kamer begon pa al protestgeluiden te maken om Stijn terug te fluiten. Voor mij het teken om haar vriendelijk, maar met enige dwang de keuken uit te duwen. In een stevig tempo gingen Stijn en ik daarna verder met het werk. De radio leidde mijn gedachten af en dat was maar goed ook, want bij elk kopje en elk theelepeltje knaagde het schuldgevoel over het gebrek aan interesse voor wijlen mijn oudoom aan me.

'Zal ik een kopje thee zetten?' riep ma vanuit de kamer.

‘Nee!’ riepen Stijn en ik tegelijk terug. Ik pakte een door kalk wit uitgeslagen glazen theepot waar teerbruine randen in zaten en gooide het ding huiverend in de doos voor de glasbak. Alles was vies en vettig en dat maakte dat ik me ook vuil voelde. Niet in de letterlijke zin (hoewel dat gevoel vanzelf zou komen), maar op een andere manier: wat waren wij voor familie dat we de enige oudoom die we hadden lieten vervuilen? Opeens zag ik voor me hoe hij probeerde om ma te zoenen. Ergens in mijn binnenste woedde er een vreemde strijd tussen medeleven en totale walging. Een uur werken in de keuken bezorgde me een megaschuldgevoel en ik werd steeds stiller, wat mijn broer natuurlijk al snel in de gaten kreeg.

‘Hoe vind je dat het met ma gaat?’ vroeg hij, om me af te leiden.

‘Goed. Redelijk,’ antwoordde ik. ‘Door die nieuwe medicijnen is ze minder moe, geloof ik.’

‘Het zou weg moeten zijn,’ zei Stijn met zijn gebruikelijke directheid. ‘Dan zouden wij hier niet eens hoeven staan. Dan reed ze zelf auto en kon ze hier met pa de boel leeghalen.’

Ja hoor, Stijn door de bocht. Typisch zo’n opmerking van mijn fijngevoelige broer.

‘Doe niet zo egoïstisch. Je wilt dat ma zich beter voelt zodat jij hier niet hoeft op te ruimen?’

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik wil dat ma zich beter voelt zodat jij hier niet hoeft te zijn.’

*

Tijd om een introductierondje te doen. Ik ben Esther Williams. Zesentwintig jaar, onderwijzeres op een basisschool in Nijmegen. Op dit moment sta ik voor groep drie. Vijfentwintig kindertjes kijken mij vol ontzag aan als ik op het bord laat zien hoe ze *ik*, *vuur*, *maan*, *roos*, *vis* moeten schrijven. Het is leuk, ik vind mijn werk heerlijk. Ik kan goed met kinde-

ren omgaan, maar met hun ouders heb ik soms wat minder geduld. Vooral met die ouders die hun kind koste wat het kost naar de top willen duwen – dat zijn de lastigste. Het hoeft dan ook weinig toelichting als ik zeg dat ik niet dol ben op ouderavonden. Maar dat hoort er nou eenmaal bij, en over het algemeen zijn die gesprekken nog eenvoudig: het kind doet het goed en kan zo prima verdergaan. Of het kind doet het niet goed en ik laat vervolgens zien wat er voor mogelijkheden zijn om de oogappel van de ouder verder te begeleiden. Twee dagen in de week werk ik als *remedial teacher*, en begeleid ik kinderen die leerproblemen of een taalachterstand hebben. Dat werk is me op het lijf geschreven, en vind ik misschien nog wel leuker dan het normale lesgeven.

Hoe ik eruitzie? Ik ben 1.72 meter, ik heb schouderlang lichtbruin haar en bruine ogen. Ik draag contactlenzen en soms een bril. Mijn favoriete kledingstuk is een heerlijke chocoladebruine spijkerbroek (stretch natuurlijk, de beste uitvinding sinds het wiel) en ik probeer wel eens op hoge hakken te lopen, maar echt goed ben ik daar niet in. Ik ben helemaal gek op tijdschriften. Van de *Linda* tot de *Margriet*, van de *Flair* tot de *Yes*, van de *Elsevier* tot de *HP/De Tijd*, de *Quote* en de *Living*: ik koop er elke week een hele hoop en spit ze allemaal door. Veel boeken heb ik niet omdat ik simpelweg de rust niet kan vinden om te lezen. Vroeger wel, maar tegenwoordig ben ik te gejaagd om te gaan zitten en een boek open te slaan – en dat vol te houden.

Mijn grootste hobby is pianospelen. Vroeger wilde ik pianolerares worden, maar uiteindelijk koos ik voor een ander soort onderwijs. Ik speel vaak en veel en van alles. Af en toe speel ik in een gelegenheidsbandje, maar ik heb geen vaste groep waarmee ik musiceer. Dat is het fijne van een piano: je bent niet afhankelijk van anderen. Het was een hele toer om de piano binnen te krijgen op mijn etage, maar ik was zielsgelukkig toen hij er eenmaal stond. Aanvankelijk keken de andere bewoners

van dit huis een beetje sceptisch (ze waren vast bang dat ze elke dag eindelijk *Boer daar ligt een kip in 't water* moesten aanhoren) maar toen ze merkten dat ik echt kon spelen, waren ze enthousiast en lieten ze me lekker mijn gang gaan.

Ik woon, zoals gezegd, op een etage in Nijmegen, pal boven een bloemenwinkel in het centrum. 's Morgens pak ik de fiets, passeer de studenten met wie de stad overspoeld wordt, en binnen vijftien minuten ben ik op school.

Relatiestaat: single. Simpelweg niet de juiste tegengekomen en sinds ik werk lijkt het weleens of het er helemaal nooit meer van zal komen. Ik ga wel met enige regelmaat uit, gezellig op stap met mijn beste vriendinnen Veronique (ook single) en Tanja (pseudo-single omdat ze samenwoont met een zeeman), maar doordeweeks heb ik vaak geen zin meer om eropuit te gaan. Ik werk, ik ga naar de sportschool, ik musiceer: er blijft niet veel tijd meer over. Er belandt weleens een leuke man in mijn bed of ik in het zijne, maar iets vast is daar nog niet uit voortgekomen.

In het pand aan de overkant van de straat, boven een bakkerij, heeft Stijn een etage. Soms lijkt het wel of hij vaker bij mij thuis zit dan in zijn eigen kamer. Het gebeurt regelmatig dat ik thuiskom van school en mijn broer aantref op de bank terwijl hij de afstandsbediening hanteert en een koud biertje drinkt dat hij zelf meegenomen heeft. Stijn doet de opleiding tandheelkunde aan de universiteit in Nijmegen. Hij is zó lui. Hij had al klaar moeten zijn, maar weet op de een of andere manier de boel zo te rekken, dat hij nog steeds niet afgestudeerd is. Het studentenleven bevalt hem prima. Net als ik is hij single en ook al zie ik hem nogal eens met een medestudente of een mooie meid aan zijn arm – het is nooit blijvend. Stijn heeft een hele rits vrienden en vriendinnen. Hij is populair en dat is niet voor niks. Hij is leuk: gevat, humoristisch en aantrekkelijk. Door zijn houding van ‘wat kan mij het schelen’ jaagt hij soms mensen tegen zich in het harnas, maar het merendeel is er dol op.

Iedereen wil zijn zoals hij, niemand durft het. Soms houd ik mijn hart vast. Met zijn rappe tong en zijn scherpe opmerkingen móeét het wel een keer fout gaan.

We zijn dan wel heel verschillend, toch zijn we een tweeling en dat is ook te merken. Allebei hebben we een goed ontwikkeld gevoel voor muziek (Stijn speelt basgitaar en drumt in een studentenband met de suggestieve naam *Lucrative*) en we houden van dezelfde dingen: Italiaans eten, science fiction, Andy Warhol-kunst en zwemmen, om er maar een paar te noemen.

Mijn ouders, om het rijtje maar even af te maken, hadden plannen voor een heel groot gezin (volgens ma althans) maar na het krijgen van een tweeling zagen ze daar acuut vanaf. Na de nodige zorgen omdat we tien weken te vroeg waren, werden ze haast gek van de drukte die mijn broer en ik in hun leven brachten. Ik heb weleens gehoord dat je beter van één naar drie kinderen kunt gaan, dan van geen naar één: en mijn ouders kregen meteen de vuurdoop met twee! Hun wereld moet uit eindeloos veel luiers en babyvoeding hebben bestaan, vermengd met chronisch slaapgebrek. Genoeg om iedereen stapelgek te maken. De hond moest eruit, het beest kreeg geen enkele aandacht meer, en ma deed niets anders meer dan redderen voor het gezin. Stijn was ook een nogal actieve baby, zo'n ondernemend jochie dat regelmatig uit de gordijnen geplukt moest worden, dus ma had echt haar handen vol aan ons.

Pa was een paniekhaas die bij elk hoestje of kuchje meteen het ergste dacht, zodat we veel vaker bij de dokter zaten dan andere kinderen van onze leeftijd. Stijn en ik hebben dan ook een unanieme afkeer van dokters. Beetje vreemd dat Stijn dan toch de tandheelkunde koos? Ik heb zo'n vermoeden dat dat kwam doordat onze tandarts (een vrouw) een stuk van jewelste was, waar het seksappeal vanaf spatte. Stijn was er nogal gevoelig voor. Bovendien was ze heel zacht en deed het nooit pijn. Volgens Stijn dan toch, maar ja, die heeft dan ook een perfect

gebit. Beetje vreemde reden om een studie te kiezen? Tja, maar die onlogische manier van denken past precies bij mijn broer. Bovendien kan hij in monden zitten spitten en mensen onge-zouten vertellen wat er allemaal mis is met de wereld in het algemeen en hun gebit in het bijzonder zonder antwoord te hoeven verwachten omdat ze toch met hun kaken opengesperd in de stoel liggen. Dat hij er later een goedgevulde bankrekening mee kan krijgen, zal ook wel meegespeeld hebben bij het maken van zijn keuze.

Ma kreeg problemen met haar hart en pa, astmapatiënt sinds zijn geboorte, ontwikkelde longemfyseem toen Stijn en ik in de puberteit zaten. Pa werkt in een bowlinghal en is gedeeltelijk afgekeurd, waardoor hij alleen nog in deeltijd kan werken. Ma is niet meer gaan werken nadat Stijn en ik geboren waren. Niet meer voor een baas, welteverstaan. Thuis deed ze alles en ze werkte harder dan mijn pa die 's morgens naar de parketbanen reed en daarmee zorgde voor brood op de plank. Tegenwoordig heeft ze een alfahulp die meehelpt met het zware werk. Als een blaasbalg staat ma er soms bij, haar hoofd vuurrood, het zweet langs haar slapen. Ze werkt nog steeds hard, te hard. Het zit er zo diep in, dat schoonmaken en die huishoudelijke taken, dat ze het niet afgeleerd kan krijgen. Toen de alfahulp voor het eerst kwam, was ma van tevoren nog gauw met de stofzuiger door het huis gegaan. En had ze de badkamer toch nog maar even snel gedaan...

Vandaar dat Stijn en ik die bewuste dag in juni meereden naar het bejaardentehuis. Pa heeft al moeite genoeg om adem te krijgen in zo'n vochtige, schimmelige omgeving en ma's hart draait overuren als ze fysieke inspanning moet leveren. Voor hen is het *survival in Enschede*, voor Stijn en mij is het alleen maar een kwestie van opruimen.

*

‘Ik dacht dat we iets tegen zouden komen van papieren over dat huis in Frankrijk,’ merkte Stijn op toen we op de A50 zaten en naar huis reden door de donkere, warme avond. Pa en ma zaten achterin en waren te afgepeigerd om iets te zeggen. Moe en vuil hadden we een halfuur geleden oom Leo’s woning afgesloten. Morgen nog terug voor het laatste, dan alle spullen naar de stort brengen en er waren ook nog wat administratieve zaken die afgehandeld moesten worden, maar dat zouden Stijn en ik alleen doen.

‘Ma, waar was dat huis ook alweer?’ drong hij aan. ‘In Cap d’Agde, toch?’

‘Nee, zo heette het niet,’ kwam ma’s stem van achter me. ‘Eh... wat was het ook weer... het is ook al zo lang geleden dat we er geweest zijn... Joop, kom, hoe heette dat plaatsje nou ook alweer? Ail... Aigies... Agay! Dat was het. Agay. Niet zo ver bij Fréjus vandaan.’

Stijn trommelde met zijn vingers op het dashboard. ‘Mooi. Agay. Dat ga ik eens even googelen als we thuis zijn.’

‘Je weet niet eens of oom Leo dat huis nog had,’ zei ik. ‘Dan hadden we toch wel iets gevonden tussen zijn spullen?’

Niet van zijn stuk gebracht zei Stijn: ‘Misschien ligt het wel onder het matras in zijn slaapkamer. Die hebben we nog niet helemaal leeggehaald. Of misschien ligt er wel wat in een kluis in een bank of zo.’

‘We hebben niets gevonden,’ zei pa. ‘Houd er nou maar over op.’

‘Hmm. Een huis aan de Franse kust. Of de Provence, hoe heet het daar ook weer? Leuk om zo op zijn tijd een lekker feestje te bouwen.’

‘Stijn, vergeet het nou maar,’ zei ma en het was alsof ik mezelf hoorde.

‘Vergeten? Dacht het niet. Ik zie mezelf al aan dat mooie witte zandstrand liggen, een drankje met een parapluutje erin naast me op de tafel, en een paar van die mooie Françaises aan

mijn arm.’ Stijn zuchtte vergenoegd. ‘En dan: feesten, de hele nacht door, tot het licht wordt.’ Hij draaide zich iets naar me toe en vroeg: ‘Weet jij dat nog? Er was toch een zwembad?’

‘Een opblaasbadje, dat was er,’ zei ik. Dat herinnerde ik me nog wel. ‘Oom Leo moest de randen opblazen, want de pomp was stuk en pa had er natuurlijk niet genoeg lucht voor.’

‘Het was geen opblaasbad,’ zei Stijn meteen op verontwaardigde toon. ‘Ik kon er meters in zwemmen en ook onder water.’

Daar moest ik om lachen. ‘Ja, vind je het gek? Je was één meter lang en het badje wel twee. Natuurlijk kon je daarin zwemmen.’

Stijn liet zich niet uit het veld slaan. Hij fantaseerde er lustig op los en zag zich al tot de jetset van Frankrijk behoren. ‘Hallo, aarde aan Stijn. Daar heb je geld voor nodig,’ hielp ik hem herinneren.

‘Nee,’ zei hij hoofdschuddend, ‘daar heb je flair voor nodig en een hoop bravoure. Doen alsof werkt net zo goed. Weet je hoeveel gebakken lucht daar rondloopt?’

‘Doen alsof betaalt de rekeningen niet,’ zei ik weer. ‘En die zijn niet van gebakken lucht.’

‘Esther heeft gelijk,’ kwam de hoge stem van ma. ‘Je moet dat toch ergens van betalen? Je beurs is echt niet zo royaal dat je...’

‘Ma, niet mekkeren,’ onderbrak Stijn haar.

Ik hoorde ma naar adem snakken door de bruutheid van zijn woorden en ik gaf hem een mep op zijn been. ‘Stijn!’ siste ik boos.

‘Jullie doen allemaal zo overdreven. Oom Leo barstte van het geld. Dat heb je toch altijd gezegd, ma?’

‘Ja, maar...’ begon ma.

Stijn gooide zijn hoofd in zijn nek en tikte ongedurig met zijn vingertoppen tegen het dak van de auto. ‘Nou, daar was niks van te merken in dat kot. Wat een ouwe rotzooi. Allemaal

vieze troep, niks waard. Dus: zijn geld zit ergens anders in. Wat maken we daaruit op?’

Pa probeerde het nog één keer. ‘Dat hij geen geld meer heeft. En laat het nou rusten, Stijn.’

‘Uh-uh.’ Stijn schudde zijn hoofd. ‘Es, wat zeg jij ervan?’

Fijn, dat had ik net nodig. Ik moest me bemoeien met iets waar ik me niet voor interesseerde. Gezien de staat van de bejaardenflat vroeg ik me af – als er al een huis in Frankrijk op zijn naam stond – of het er niet net zo smerig was als waar ik vandaag was geweest. Ik dacht niet dat ik oom Leo nog kon scheiden van het woord ‘vies’, in letterlijke én overdrachtelijke zin. Dat zorgde er ook voor dat ik geen enkele zin had om een huis in Frankrijk in te wijden met een feestje. Zelfs niet als Stijn dat regelde.

Mijn broer wachtte niet tot ik iets zei, maar vatte de stilte op als *je hebt gelijk* of zoiets. ‘Als we dat huis erven, ga ik het er een jaar lang verschrikkelijk van nemen. Reken maar van *yes*. Lekker weg uit de regen en naar de zon in het zuiden.’ Hij zag het helemaal zitten. Dat pa er mompelend tegen inbracht dat oom Leo het huis waarschijnlijk al jaren geleden verkocht had, bracht hem geen seconde van zijn stuk. Hij praatte wat zachter en somde alle grootse dingen op die hij zou doen: *wet-T-shirt-contests*, miss-bikiniverkiezingen, talentenjachten (drie keer raden wat voor ‘talent’ hij zocht), zomerfeesten, winterfeesten, vollemaanszwemwedstrijden, herfstfeesten, lentefeesten, appelplukfeesten, oogstfeesten (Stijn had vreselijke hooikoorts dus ik vroeg me af wat hij wilde oogsten) en zo ging hij maar verder. Het was vermakelijk en ik was best moe, dus ik liet hem doorzetsen en lachte mee.

Na een tijdje merkte ik dat het achterin stil was geworden, dat er geen opmerkingen van mijn pa tussendoor kwamen en dat ook ma het zwijgen ertoe deed. In mijn spiegel zag ik dat ze allebei in slaap waren gesukkeld. Stijn merkte het ook, en zijn toon en het niveau van zijn volume sloegen honderdtachtig

graden om toen hij vroeg: ‘Wat denk je, Es? Zou er werkelijk nog iets over zijn?’

‘Van dat huis? Ik weet het niet, het lijkt me sterk. Zouden pa en ma het niet geweten hebben?’ Ik besepte toen pas dat hij zo door had zitten kleppen omdat hij iets anders wilde verdoezelen. Vervelende vragen over zijn studie voorkomen bijvoorbeeld?

‘Ma is zo naïef en pa heeft een veel te harde kop om het te begrijpen. Hij wordt al rood als hij zelfs maar dénkt dat iets van oom Leo is geweest.’

‘Het valt me nog honderd procent mee dat hij mee kwam naar Enschede,’ knikte ik.

‘Hij moest wel. Ma zou anders op de trein zijn gestapt. Ze zal echt niet iemand anders dat werk laten opknappen,’ zei Stijn.

Ik knipperde tegen het felle licht van een auto waarvan de koplampen erg hoog afgesteld stonden en stuurde naar de afrit. Het schoot goed op. Nog een kwartier, dan waren we in Nijmegen. Even pa en ma afzetten en dan door naar huis. Tegen middernacht zou ik op mijn balkonnetje zitten, opgefriest van de douche waar ik al sinds vanmiddag naar smachtte, met een lekker glaasje rosé in mijn hand.

Stijn was soms erg bot, maar hij had wel gelijk. Ma was naïef, haar wereld bestond eerst uit potjes Olvarit, dozen Pampers en Nijntje-boekjes en de latere equivalenten daarvan. Zelfs toen Stijn en ik het huis uit gingen, leek het of ze alleen maar gelukkig was als ze voor ons kon koken, de was kon doen en met huishoudelijke adviezen kon aankomen. In de bowlinghal werkte pa op kantoor bij de inkoop, terwijl hij vroeger pin-, bar- en baanbediende was geweest. Hij was niet geschoold en wat hij wist, had hij geleerd op de werkvloer. Zijn horizon was afgebakend door bowling en voetbal en met de caravan op vakantie naar Drenthe gaan.

‘Stijn, vergeet dat hele huis nou gewoon. Volgens mij heeft hij dat jaren geleden al verkocht en hij heeft het geld dat hij

Els Ruiters

Ik snap you NOT!

Veronique onderbrak mijn gedachten. 'Waarom ga je niet even heen en weer? Onderteken dat document en daarna kom je alsnog naar Cannes!'

Esther Williams heeft haar vakantie in kannen en kruiken. Samen met haar vriendinnen gaat ze drie weken naar het zonnige Zuid-Frankrijk, om daar te flaneren over de boulevards, beroemdheden te spotten en zich te vergapen aan de rijkdom van de Cote d'Azur. Maar hoe anders loopt het...

Als gevolg van een sterfgeval in de familie wordt Esther halsoverkop gedwongen haar vliegticket om te zetten. Na een lange reis komt ze moederziel alleen aan in een kil Schots gehucht, in plaats van in het zonnige Monaco. Wat moet ze in dit land waar de mensen links rijden en de stekkers niet in het stopcontact passen?

Maar dan ontdekt ze dat Schotland meer te bieden heeft dan ze ooit had kunnen denken. Veel meer.

Van Els Ruiters verschenen eerder: *Balletschoenen en boxershorts*, *Liefde in de steigers*, *Hollen of stilstaan* en *Door dik en dun*.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-470-4

9 789059 774704

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl